

по 0,40 гектара букетів на цукрових буряках. З своїм завданням вони успішно справилися.

Л. МІРОШНИЧЕНКО, доярка.

ГОЛОВАНІВСЬК. Хлібороби артілі «Шлях до комунізму» вже зараз дбають про те, щоб забезпечити високі врожаї у наступному, 1962 році. Вільні від роботи люди займаються зараз вивезенням органічних добрив на поля. Щодня зайнято на цій роботі 3-4 автомашини та гужовий транспорт. 90-100 тонн гною лягає в ґрунт кожного дня. Комсомольці-шофери Євген Хоменко і Анатолій Гринюк дають по півтори-два норми.

Б. МІЗЮК.

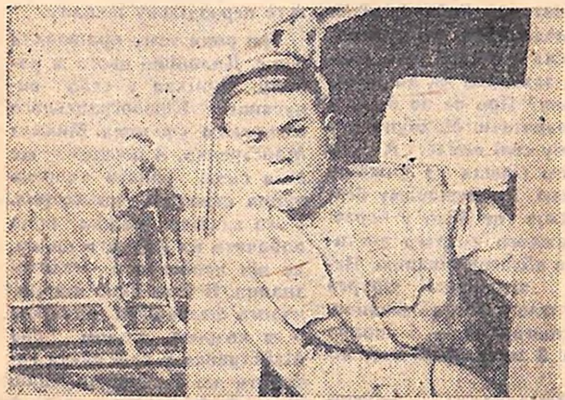
Слово — закон

ГАРЯЧЕ зараз на полях колгоспу імені Леніна Олександрійського району ведеться обробіток посівів просапних культур. В числі кращих механізаторів йде молодий тракторист Станіслав Горяка. Він вже зробив перший міжрядний обробіток цукрових буряків, а зараз спускає міжряддя посівів кукурудзи.

На совість працює Станіслав, адже дав він тверде комсомольське слово зібрати з кожного гектара по 65 центнерів кукурудзи та по 350 центнерів буряків.

На знімку: Станіслав ГОРЯКА з причіплювачем Іваном ЩЕРБИНОЮ ведуть обробіток кукурудзи.

Фото В. КОВПАКА.

Комсомольці міста — селу

Не забуваємо колгоспних друзів

З КОЛГОСПНИКАМИ артілі «Красное знамя» нас зв'язує давня і міцна дружба. Не раз відчували наші підшефні силу підтримки заводських комсомольців. Допомогати стараємось у найголовнішому, в тому, що вирішують наші колгоспні друзі.

Довгий час боліли ми цією такою потребою професією, як електрозварювальник. І ми запросили до себе на науку сільського комсомольця Михайла Мезенцева. Під керівництвом досвідчених заводських електрозварювальників тт. Луценка і

Гриденка він досконало оволодів цією професією і тепер Михайлове вміння дуже в пригоді колгоспникам.

Допомагаємо і механізмами. Нещодавно надіслали у колгосп ґноєрозкидач і гранулятор. Для виготовлення їх багато зробили комсомольці нашої ремонтної бригади, а особливо токар Є. Онуфрієв і слюсар В. Глуценко, які під час виконання колгоспного замовлення набагато перевиконували свої змінні завдання.

Зараз у наших друзів важлива турбота — задалегідь добре підготуватися до збирання цюгаричного врожаю, а це означає: привести у повну справність і тримати напоготові збиральну техніку — комбайни, жатки і т. д. Ми теж не залишилися осторонь. Вирішили взяти під свій кон-

Прибуття Голови Ради Міністрів СРСР М. С. Хрущова у Відень

ВІДЕНЬ, 2 червня. (ТАРС). Сьогодні сюди для зустрічі з президентом США Дж. Кеннеді спеціальним поїздом прибув Голова Ради Міністрів СРСР М. С. Хрущов.

Рік видання V № 66 (417)

Неділя, 4 червня 1961 р.

Ціна 2 коп.

Вперше в країні

ЯСКРАВИ слова чергової заводської «Блискавки» зразу ж кидалися у вічі, кликали, зупиняли кожного: «Вперше в країні апаратною дільницею нашого заводу виготовлено два комплектних пристрої для потужних екскаваторів «ЕКГ-4». Завдяки комплектним пристроям підвищиться на 25 процентів продуктивність праці на екскаваторах».

Мабуть, не знайдеться на Олександрійському електромеханічному заводі жодної людини, яку б не схвилював цей великий успіх апаратників в освоєнні нової продукції.

А через тиждень в Свердловськ, уральським машинобудівникам, відправлено ще сім комплектних пристроїв.

— Дотримаємо свого слова, — говорить бригадир Іван Іванович Бондаренко. — Виготовить наша бригада протягом місяця 15 комплектних пристроїв.

Бригадир говорить впевнено, бо бачить, з якою старанністю всі працюють. Не відстають від досвідчених робітників і комсомольці Костянтин Маліков, Юрій Шевченко, Микола Горбулін, Світлана Князева, Леонід Шишковський.

Велику роботу при освоєнні випуску нової продукції провели працівники відділу головного конструктора Олена Щепінська та Юрій Піковець.

Г. ТИМОНЮК, наш позаштатний кореспондент.

Славиться серед крестбудівців своїми добрими ділами бригада комуністичної праці, яку очолює комсомолка Галина Вовк. Зараз ця бригада працює на встановленні дренажу земляної греблі. На знімку: бригадир Галина ВОВК.

троль стан верстатів у колгоспній ремонтній майстерні, виготовили до них на заводі деталі, які потребували заміни, і встановили їх.

Для підшефного колгоспу пофарбували ми автомобіль, відпустили фарби. Це, звичайно, не така вже велика допомога, але важливо те, що підшефні в усьому відчуватимуть нашу увагу.

Днями група комсомольців вийшла, щоб допомогти прополювати посіви.

Радо вітають в артілі заводських комсомольців, коли ті приїжджають з концертами художньої самодіяльності. Останній раз ми приїхали у село разом з шестифами-воїнами місцевого гарнізону, у полі виступили перед колгоспниками з концертом. Широ аплодували нам, а найбільший успіх випав на долю нарядиці Ніни Бортник і токаря Миколи Медведєва. Потім у сільському клубі відбувся спільний вечір дружби.

М. ГАРКУША, секретар комітету комсомолу заводу «Більшовик».

м. Кіровоград.

Особистим трудовим подарунком зустріне ХХІІ з'їзд районної партії молодий червонозорівець, ударник комуністичної праці Петро Пашчук. Працюючи слюсарем-модельвальником інструментального цеху, він регулярно перевиконує змінні завдання, оволодів суміжною спеціальністю фрезерувальника.

На знімку: Петро ПАШЧУК.

Похід за культуру ТРИВАЄ

ТИ, юний друже, мабуть, неодноразово бачив на сцені «Безталану» І. Тобілевича, «Дай серцю волю — заведе в неволю» М. Старицького, п'єси інших українських класиків. Пригадуєш, як колись проводила своє дозвілля молодь? Вечориці, миска насіння на столі, примхливий вогник тьмяного каганця...

Так було. Зовсім іншим стало село сьогодні. Змінився його вигляд, вирости люди. Їх вже не задовольняють вечорниці. Вони бажують одержувати якомога більше духовних благ. А це означає — широкий вибір книжкових новинок і художніх репродукцій в сільських магазинах, хороший клуб і бібліотека, відмінний репертуар і високий технічний рівень демонстрації кінофільмів, наявність університетів культури і народних університетів.

На одній з нарад працівників сільського господарства М. С. Хрущов різко критикував деяких голів колгоспів за те, що вони не будують на селі клубів та інших культурно-побутових закладів. Він говорив: «Якщо ви, товариші, не створите для колгоспників культурних умов, це відіб'ється і на виробництві. Колгоспники, особливо молодь, будуть залишати село. А вже людині хочеться не тільки добре поїсти, а й культурно провести вільний час».

ЩОБ ШЕ краснішим і упорядкованишим стало наше село, щоб краще задовольнялись культурні вимоги трудящих, ЦК ЛКСМ України оголосив похід молоді за культуру села. Він передбачає розширення будівництва клубів і бібліотек, спортивних залів і стадіонів, волейбольних, баскетбольних, городошних майданчиків. Перед комсомольськими організаціями ставиться завдання добитися такого становища, щоб у кожному селі була лазня, перукарня, швейна майстерня, щоб працювали університети культури і народні університети, були організовані музичні лекторії, пересувні картинні галереї тощо.

Важливими вогнищами культури, справжніми опорними пунктами партійних організацій по комуністичному вихованню колгоспників є бібліотеки, Будинки культури.

Треба сказати, що в окремих районах Кіровоградщини комсомольці гаряче взялися за будівництво закладів культури. Прикладом можуть служити юнаки і дівчата Голованівського району,

які вже другий рік утримують у себе Перехідний прапор ЦК ЛКСМ України та Міністерства культури республіки. Використовуючи місцеві кошти, на громадських засадах голованівці збудували велику кількість нових культурно-освітніх закладів, спортивних майданчиків, насадили парки, сквери. Добре проходять дворічка культури в селах Гайворонського, Новоградського, Бобринецького та інших районів.

На жаль, більшість райкомів комсомолу не приділяють цій важливій справі належної уваги. Ось лише деякі факти. У селі Плетений Ташлик Маловісківського району живе п'ять тисяч чоловік. Місцеві колгоспи ім. Котовського та ім. 40-річчя Жовтня ще в 1957 році почали будувати клуб, будують і досі.

Вісім років тому був закладений фундамент Катеринівського сільського клубу (Долинський район). Згодом почали ґнати стіни. Тепер приміщення завалилось. Ремонтувати його збираються вже п'ять місяців. А поки молодь ходить дивитися кінофільми за 5-7 кілометрів у сусіднє село.

Таке становище, мабуть, зовсім не турбує секретарів райкомів комсомолу М. Сиченка і Г. Бугайського. Вони задоволені тим, що своєчасно надіслали в обком комсомолу зобов'язання молоді по культурному будівництву, а організаційної роботи по їх здійсненню не проводять.

У НАШІЙ області створено багато народних університетів, університетів культури та шкіл громадських професій, які користуються великою популярністю серед трудящих.

Велику увагу створенню нових формі учбових закладів приділяють комсомольські організації Ульянівського району. Тут працюють 7 університетів, в тому числі — три в колгоспах ім. Щорса, «Україна» та ім. Фрунзе.

Але окремі університети культури захоплюються лише розважальними заходами. На це потрібно звернути увагу комсомольським керівникам.

Похід за культуру йде по країні. Хай же повсюди відчувається її впевнена хода. Хай на Кіровоградщині засвітиться тисячі яскравих нових культурно-освітніх закладів, хай в чудозі зелені вбрання сядуть вулиці наших сіл, з'являться чудові парки відпочинку. Все це повинно стати справою рук комсомольців. І роботи їй треба не в середині літа, не восени, а сьогодні.

Від ЦК КПРС і Ради Міністрів СРСР

Центральний Комітет Комуністичної партії Радянського Союзу і Рада Міністрів СРСР з глибоким сумом сповіщають, що 2 червня 1961 р. раптово помер товариш Хрунічев Михайло Васильович — видатний державний діяч, член Центрального Комітету КПРС, заступник Голови Ради Міністрів СРСР, голова Державного комітету Ради Міністрів СРСР по координації науково-дослідних робіт, депутат Верховної Ради СРСР, Герой Соціалістичної Праці.

Центральний Комітет КПРС

Рада Міністрів СРСР

Від Президії Верховної Ради СРСР

Президія Верховної Ради СРСР з глибоким сумом повідомляє про смерть видатного державного діяча, члена Центрального Комітету КПРС, заступника Голови Ради Міністрів СРСР, голови Державного комітету Ради Міністрів СРСР по координації науково-дослідних робіт, депутата Верховної Ради СРСР, Героя Соціалістичної Праці Михайла Васильовича ХРУНІЧЕВА.

СЕЛО Недогарки—центр артлі імені Володимира Ульянова. На багато кілометрів розкинулися володіння цього господарства. По межах полів, скільки видно, темнозеленою стіною тягнуться лісосмуги.

Дбайливі трудівники господарському обробляють поля, і земля шороку віддає за їх труд рясними врожайми. З ростом громадського багатства в кожну сім'ю приходять достаток. З свого боку колгосп теж немало робить для поліпшення умов побуту сільських жителів. Навіть тедер, у розпал догляду за посівами, коли на обліку кожна пара робітних рук, правління колгоспу і його голова В. С. Ткаченко роблять все можливе, щоб розширювати культурно-побутове будівництво.

В центрі села, у мальовничому місці, швидко, ніж за місяць зведено цегляні стіни літнього кіномайданчика, де незабаром почнуться регулярні демонстрування фільмів.

— Сутуживато у нас з будівельними матеріалами, — каже голова колгоспу, — але все ж не втрачаємо надії до зими відкрити свій, колгоспний Будинок культури.

Новий культуросвітний заклад споруджується тут же, на центральній садибі артлі. В приміщенні буде великий зал для глядачів, кімнати для гурткової роботи.

Турбуються тут і про розширення бригадних клубів. Один з них, на 150 місць, колгоспні будівельники почали споруджувати на третій бригаді в селі Громокліє.

Велику допомогу артлі у здійсненні планів дворічки культури подають колгоспні комсомольці, яких тут налічується більше восьмидесяти чоловік. Секретар первинної організації Віталій Смаглюк постійно підтримує тісні контакти з правлінням, і молодь завжди охоче приходить на допомогу: юнаки і дівчата підвозять будівельні матеріали, риють котло-

У БУДИНОК культури імені Компанійця приходять люди різного віку, різних професій, люди з найрізноманітнішими запитамі. Одні бажать послухати лекцію, інші подивитись кінофільм, треті — послухати цікавий концерт, пограти в шахи чи шахмати. І всі ці запити трудящих ми намагаємось задовольнити. Ще напередодні Нового року на спеціальному засіданні ради Будинку культури був розроблений план масових заходів. Особливо значне місце в ньому відвели тематичним вечорам. Вони регулярно проводяться двічі на місяць.

Добре пройшов вечір «Це стосується всіх». З великою увагою присутні прослухали виступ капітана міського відділення міліції т. Фоміна.

В масово-політичній роботі Будинку культури багато уваги приділяється науково-атеїстичній пропаганді. Зокрема, відбувся у нас вечір запитань і відповідей на тему: «Наука і релігія про незвичайні явища в природі». Вечору передувала старанна підготовка. Заслалегідь були підготовлені стенди «Чи знаєте ви?», «Релігія — опіум народу», оформлені

ЯК ВОНО Є...

вани під фундаменти нових будівель.

Багато прикмет чового, прийдешнього завтра можна побачити у колгоспах Олександрійського району. Чудові риси підвищення рівня культури, побуту ясно відчуваш, наприклад, у селі Бандурівці, де розташований колгосп імені Сталіна. За останні роки тут зведено немало капітальних будівель культурно-побутового призначення: спортивні майданчики, колгоспна їдальня, дільнична лікарня, Будинок культури, бригадні клуби. Тут можна посидіти за шаховою дошкою, подивитись кінофільм, послухати лекцію, концерт художньої самодіяльності. А все це робить неабиякий вплив на господарські справи артлі. Люди стараються планомерно примножувати громадські багатства колгоспу, бо це впливає на зростання культури на селі, допомагає росту добробуту.

НА ФОНІ цих незаперечних досягнень в культурному будівництві особливо різко проступають великі прогалини у здійсненні дворічки культури. В більшості колгоспів заспівувачами будівництва і впорядкування культуросвітніх закладів виступає молодь. Але ініціатива комсомольців часто-густо наштовкується на байдужість артільних керівників, які господарські справи розглядають ізольовано від духовних запитів людей.

Хорошу справу зробили комсомольці і молодь колгоспу імені Чапаєва в селі Попельнастому. Своїми силами вони впорядкували

Лідія Білко два роки тому після закінчення Олександрійського культуросвітнього технікуму працює бібліотекаркою у селі Млинок Онуфріївського району. Цю неспокійну діяльність можна бачити не тільки в бібліотеці, але й на фермі, в полі, в сільському Будинку культури перед початком фільму, де вона організувала пункти видачі книг.

На знімку: бібліотекар Лідія Білко йде на пункти видачі книг.
Фото В. Ковпака.

У НАС НЕ СУМНО

книжкова виставка на антирелігійну тему. В проведенні взяли участь члени Товариства по розповсюдженню політичних і наукових знань тт. Константинов, Азамат, Прищепенко.

Жалюгідний вигляд мають клубні приміщення у селах Трудовці та Петрозагір'ї (колгосп імені Карла Маркса). Вечорами хлопці і дівчата збираються на «п'яточки», якщо хороша погода. Деякі з них посушують, посушують, та й залишають села, йдуть на промислові підприємства.

Молоді трудівники сповнені бажання на всю широчінь розгорнути культуросвітню роботу, зробити відпочинок людей змістовнішим.

цікавим. Але їх наміри поки що не можуть здійснитися через те, що голова колгоспу І. П. Щербинський не спроможеться виділити кубометр-півтора дошок для настилу підлоги та придбати стільці. Отож і вимушені юнаки та дівчата навіть, щоб подивитися кіно, ходити за сім кілометрів у сусіднє село.

Нудьга панує вечорами у бригадному клубі села Сургани (колгосп імені ХХ з'їзду КПРС). Приміщення це навіть хлівом не назвеш, сцена не обладнана. Єдина розвага для молоді — рідкий перегляд кінофільмів, а найчастіше тут «забивають козла». Зайнятися впорядкуванням клубного приміщення голова колгоспу М. П. Гасаєнко вважає морочливою справою, бо, мовляв, є більш важливі турботи.

Сподобались відвідувачам і диспут «Дружба, товаришування, любов», молодіжний вечір «Тріумф радянського спорту» та інші.

Молодь тягнеться туди, де після роботи можна культурно відпочити. Коли б правління, і, зокрема, голова колгоспу І. Я. Гончаров були зацікавлені у зміцненні кадрів на фермах і в ланках, то вони б давно вшукали можливості і спільно з юнаками та дівчатами впорядкували клубні приміщення.

В районі є вдосталь сил і можливостей для того, щоб достроково виконати дворічку програму будівництва клубів, залучити до їх спорудження комсомольців та молодь. Тоді в кожному селі буде просторий клуб, хороша бібліотека, всюди пануватиме жвава атмосфера народної творчості, і не залишиться місця для нудьги.

В. КРАМАРЕНКО,
спецкор. «Молодого комунара».
Олександрійський район.

ЕКЗАМЕНИ, ЕКЗАМЕНИ!

На знімку: випускники середньої школи № 4 міста Олександрії ушнують твір на атестат зрілості з української літератури.

На передньому плані виміняв навчання Раїса КУДРЯ. Дівчина обраєла тему «В чому краса образу Давида Мотузки в романі А. Головка «Бур'я»».

Фото В. Ковпака.

ЛИСТ ДО РЕДАКЦІ!

Приїздіть, медики!

НЕЩОДАВНО Дмитро Гнатівич Гайдук, літня вже людина, що віддала багато сил і енергії для колгоспу, захворів. Як допомогти йому? Про це не було у кого запитати. Медпункт у нашому селі немає. А стан хворого гіршав з кожною годиною. По весняному бездоріжжю (це було у березні) тяжкого хворого доставили в обласну лікарню. Негайне втручання хірурга врятувало життя людині. Ще півгодини — і справа могла б мати трагічний кінець.

Такий випадок — не подинок явище в нашому селі. І все тому, що закрили медпункт. Чому закрили? В котрий раз ми звертаємось до районних організацій і одержуємо одну і ту ж відповідь: немає спеціалістів. Більше того, з трьох пунктів, які повинні бути на території сільради, не працює два. Причина та ж сама.

В Гарманівці, наприклад, була така обурлива картина. Направили в село молодого медика.

Побув, подивився... — Я думаю: можна буде в модельних туфлях ходити. А тут і в чоботях ніг не витягнеш!

Єдине, що зумів побачити в селі цей, з дозволу сказати, молодий спеціаліст! Гостинність і потреби людей, життя села з радіощами і незгодами пройшли мимо уваги і душі юнака. Яке прізвище його, ніхто не знає зараз. Такі не залишаються в пам'яті.

Той же, хто не шкодує

людям уваги і тепла, одержує нероздільну пошану.

Три роки тому працювала в с. Долинівці цього ж району. Приїхав у село випускник Кіровоградського медичного училища Микола Майстренко. З перших же днів своєї роботи клопеч чуйно ставився до хворих. Його завжди можна було побачити на фермі, в школі, де він пропагував медичні знання. В будь-який час молодого фельдшера застанеш біля хворого. Згодом про Майстренка у селі стали говорити не інакше, як «наш Микола Федорович», «наш лікар». Так вдячно називали його сотні людей, яким він допоміг повернутися до праці. Зараз Микола навчається в інституті. Такої ж думки долинівці і про акушерку Антоніну Ускову.

Про них не скажеш, що вони бояться села, байдуже відвертаються, коли людина просить допомогти у її нещасті.

Невже в учбових закладах вчили подібних медику з Гарманівки працювати лише там, де тобі зручно, вигідно? Швидко всього, його просто недовчили цінувати людське довір'я, людське життя.

Через деякий час десятки молодих спеціалістів-медиків поїдуть працювати в різні куточки нашої області. Приїздіть у наше село! Ми вміємо шанувати хороших людей.

Т. ЧУМАЧЕНКО,
бібліотекар.

с. Семенівка
Компанійського району.

Назустріч Всесвітньому форуму молоді

РАНГУН, І. (ТАРС). Тут створено комітет для підготовки до участі представників молоді Бірми у Всесвітньому форумі молоді в Москві. Ініціаторами цього заходу виступили найбільші молодіжні організації країни — організація народної молоді Бірми і Всебірманська федерація спілок студентів. Головою комітету обраний Ко Аунг Бан.

Армандо Моллінедо: форум — університет на кілька днів

Я думаю, що Всесвітній форум молоді — це прекрасна форма для того, щоб люди різних країн змогли не тільки сказати про себе, але й почути те, що думають інші, заявив перед від'їздом з Радянського Союзу глава парламентської делегації Болівії Армандо Моллінедо.

Він назвав наступний фо-

рум молоді університетом на кілька днів.

Армандо Моллінедо підкреслив, що організації молоді його країни не користуються підтримкою уряду і діють самі по собі. Тому, щоб послати на форум представників нашої молоді, треба провести збирання коштів, відзначив він.

М. ПОЛЯКОВ.

ДОНЬЦІ

Хоч як не біжать
мої ріки,
Та смутку за ними нема.
Вже донь моя кароока
За шию мене обніма.
Така ж неспокойна
й криклива:
Все просить кудись
понести...

Рости ж, моя мріє
щаслива,
Рости ж, моя щастя,
рости!
Я знаю: ти будеш багата
Не тільки красою лица,
А й тим, що не пройдене
татом,
Зумієш пройти до кінця.

Вербо одинока,
Вербо сиротлива,
Чи ти не висока?
Чи ти не вродлива?

Задивилась в небо,
Розпустила коси...
Не журись, не треба —
Ще далеко осінь.

Наче квітку в гай
Бджілка золота,
І тісь прібої
П'ю твої уста.

А від тих напоїв
Я хмільний, хмільний...
І пісень прібої
У груді моїй.

с. Рівне.

Микола ПИРОЖЕНКО.

З ліричного зошита

У сімнадцять —
Уста не ціловані —
Не приходь, не підходь,
не займай.

Не сготів розділити
навпіл...
* * *

Вісімнадцять —
То весни у повені
І стежина в березовий
гай.

Не сумуй, дівчино,
Що пройшли літа,
Що зм'яли брови
І краса не та,
Що відплили весни
Просинню ріки,
І в куці опали
З рожі пелюстки.

Дев'ятнадцять...
Проміннями косими
Місяць ночі вартує ясні.
Цілих двадцять —
Вже райок заросаний
Зустріча солов'їні пісні.

Як займеться осінь
Багрянцем лісів,
Як берега злото
Заплете в косі,
Як струнка тополя
Зронить перший лист —
Перейде хлопчина
Заповітний міст...

Двадцять перший —
То очі засльожені,
Перший смуток, зневір'я
і біль:
— Ой, чого ж мое серце
стривожене

Віктор ПОГРІБНИЙ.

ПОДАРУНОК ШКОЛЯРАМ

Кілька років тому на полицях книжкових магазинів з'явилася невеличка книжечка «Мої маленькі друзі». Невдовзі разом з нею лягла і друга книжечка «Земля і люди». Автором цих творів був наш земляк з села Панчево Новомиргородського району Микола Олександрович Стоян.

разом. Дід каже, що до революції у нашому селі було всього троє письменників — піп, дяк і волосний писар. А стали перебирати теперішнє село і тільки намучилися — всі грамотні... Про що ж питати у задуші? — з розпачем закінчив Гриць...»

Глибоко замислилися діти. А на другий день вчителька уважно слухала десятки цікавих задач. Галя Васильчук читала про свою сестру — доярку, Альоша Перехрест — про ті нові речі, які придбали його батьки... І тільки зажурений Гриць Буриба сидів похмуро. Він довго думав, радився вдома з дідусям. Але так задачі і не склав.

Галина Корніївна визнала цю задачу найкращою. Бо й справді ж — це чудесна «задача» сьогоденного дня радянського села.

«Я теж хотів цікаву задачку... Я хотів про письменників і неписьменників... Ми з дідусям придумували

Працюючи вчителем, Микола Олександрович добре знає психологію дітей, їх стремління. Тож і образи маленьких героїв, виписані просто, з дитячим гумором.

Нову книжку нашого письменника-земляка з задоволенням прочитають не тільки діти, а й дорослі.

Микола Стоян

Найкраща задача

Обкладинка книги М. Стояна.

Зустрівшись із читачами обласної дитячої бібліотеки імені А. Гайдара, письменник Ю. Мокрієв подарував юним землякам повість «Острів Забутий», яка тільки-но вийшла з друку.

Багато цікавих пригод сталося з героями книги — піонерами під час літніх канікул. У дніпровських плавнях вони знаходять зруйнований мисливський будинок і створюють у ньому клуб кінатів. Опустившись у таємничу печеру на Куцугурах, діти несподівано натикаються на багатющу родовищу марганцевої руди.

Нижче ми друкуємо уривок з цієї повісті.

з ними, з моїми друзями. Антоніна Павлівна пильно дивилася на дочку, на її збуджене зашаріле обличчя, на блискучі очі, які горіли одним бажанням — бути зі своїми друзями. Розуміла, що цю її впевненість і рішучість з неї не виб'ють ніякі Артеки, що ласково сказала Антоніна Павлівна.

— Яка ти в мене хороша, мамочко! — радісно вигукнула Галя. — І добра... А скажи, у нас є цвяхи?

— Які цвяхи?

— Ну, всякі. Великі й малі. Льошка щось там бубує, просив, щоб я...

— Он там у коридорі, в ящику. Бери, скільки тобі треба. Але мені дивно: Льошин батько тесляр — невже він не має цвяхів?

— Не знаю... Може він не хоче у батька просити? А може всі забрав? — дивлячись ясним поглядом в очі матері, шебетала Галя.

Антоніна Павлівна поцілувала Галю.

— Ох і хитра ж ти в мене... Буди Дано і сідайте сидати. А я піду в шахт-ком.

Антоніна Павлівна пішла. Галя сяючими очима провела матір і полетісно зітхнула. Вона не поїде до Криму. Вона лишиться з друзями! І це їй вдалося, порівнюючи легко: вона і матір не обманула, і не розкрила таємницю гуртка юннатів!

— Дано! Вставай! — почала торсати брата. — Поснідаємо і поїдемо на острів.

* * *

Льошина затія відбувати будинок, знайдений на Забутому острові, і влаштувати в ньому клуб юних натуралістів по-справжньому захопилася Галя. Вже наступного дня вони взялися до підготовчих робіт. Почали збирати матеріали. На берег Ревуна зносили все, що пошастило роздобути, — цвяхи, інструменти, цеглу.

... У призначений день всі юннати були біля верби. Великий човен, що його достав для цього діла Женя, стояв в осоці напготові.

... Льоша оглянув берег. Переконавшись, що поблизу нікого нема, піонери почали ващажити своє багатство на човен. Перевозячи на острів будівельні матеріали і інструменти, діти прикривали їх осокою, лопухами, лататтям, щоб, бува, хтось з зустрічних рибалок не викрив їхньої таємниці.

НАСТУПНОГО дня Галя встала рано, ще до того, як Антоніна Павлівна почала збиратися на роботу.

— Ти чого так рано? — здивувалася мати. — Ще проспала б... До школи ж не йти.

— Я звикла рано вставати, — вдавано байдужим голосом відповіла Галя. Глянула на Данькове ліжко і, переконавшись, що брат ще спить, Галя підійшла до своєї пенки.

— Я хочу тобі щось сказати, — горничусь до матері, почала вона. — Але... боюсь, ти будеш невдоволена.

— Говори, Галя, — тріхи здивована, промовила Антоніна Павлівна.

— Це дуже важливе... І я не знаю, як і почати... Антоніна Павлівна пильно глянула на Галя. Справді, вона якась збуджена, схвилювана.

— Я слухаю тебе. Говори, що маєш. Скажати краше, ніж втаїти від матері.

— Розумієш, мамочко... Я не зможу цього літа поїхати до Артеки, — глянувши убік, нарешті, напівголосно промовила Галя.

— Не тямлю. Як це, не зможу! Чому?

Галя опустила очі додолу. Як пояснити матері?

— Говори. Все говори, не крийся ні з чим від мене, — погладжуючи доччину голівку, ласково сказала Антоніна Павлівна.

Всю цю ніч Галя думала, як сказати матері те, що вона вирішила. Вгадувала різні причини. І всі вони здавалися їй такими вірогідними. А зараз розгубилася, зараз відчула, що не може брехати.

— Я чекаю, Галя.

Галя мовчала.

— Мамо, от коли ти кому-небудь даєш чесне слово, ніби кляту...
— Ну?
— Ти порушила б її?
— Як же можна порушити клятву?

Галя полетісно зітхнула:

— Так от і я дала клятву... Розумієш? І тому не можу тобі сказати все... про нашу таємницю.

— У тебе є якась таємниця? — занепокоїлася Антоніна Павлівна.

— Ага. Ти не бійся, мамочко: нічого страшного. Ми... Ну, піонери нашого класу вирішили... розумієш, ми хочемо зробити одне дуже хороше діло... яке саме — я зараз не скажу тобі. За місяць-два ти все знати-меш.

— Може щось небезпечне?

— Ні, нічого страшного... Мамо, прошу, не розпитуй мене. Я дала слово. Це так цікаво... Я хочу бути разом

вона будь-що доможеться свого. Зітхнула... Значить, Галя до Криму не поїде...
— Ну, що ж, — сухо промовила, намагаючись приховати своє невдоволення. — Раз не хочеш, я поверну пугівку у шахт-ком.
— Ти не ображайся, мамочко, — благально глянула на Антоніну Павлівну Галя, — я інакше не можу.
— Годі про цей Данько теж у вашій компанії? — запитала.
— І Данько.
— Це добре. Може, він там, з вами, щось полюбить... Може хоч трохи очахне від свого футболу.

Антоніна Павлівна пригорнула дочку.

— Тільки, щоб ви не накоїли чого, не покалічилися, не поламали ноги. На галяк не натрапили, не потопилися.

— Не хвилюйся, мамочко: все буде гаразд.

— А ще я тебе хотіла запитати, — вдячно глянувши на матір, продовжувала Галя, — ти вмієш і білити, і шугатурити?

— Умію.

— Навчи мене, мамочко. Розкажи, як це треба робити.

— А навіщо воно тобі? Галя засмікалася.

— Нам же викладають у школі ручну працю. А білити і не навчили... А я хочу і це знати. В житті все пригодиться.

Сказавши ці слова, Галя зашарілася...

Антоніна Павлівна посміхнулася. Розуміла, що це потрібно Галі для її таємниці.

— Оксана каже, що вона вміє, а я ні, — опанувавши собою, продовжувала Галя.

— Гаразд, я навчу тебе, —

ка просити? А може всі забрав? — дивлячись ясним поглядом в очі матері, шебетала Галя.

Антоніна Павлівна поцілувала Галю.

— Ох і хитра ж ти в мене... Буди Дано і сідайте сидати. А я піду в шахт-ком.

Антоніна Павлівна пішла. Галя сяючими очима провела матір і полетісно зітхнула. Вона не поїде до Криму. Вона лишиться з друзями! І це їй вдалося, порівнюючи легко: вона і матір не обманула, і не розкрила таємницю гуртка юннатів!

— Дано! Вставай! — почала торсати брата. — Поснідаємо і поїдемо на острів.

* * *

Льошина затія відбувати будинок, знайдений на Забутому острові, і влаштувати в ньому клуб юних натуралістів по-справжньому захопилася Галя. Вже наступного дня вони взялися до підготовчих робіт. Почали збирати матеріали. На берег Ревуна зносили все, що пошастило роздобути, — цвяхи, інструменти, цеглу.

... У призначений день всі юннати були біля верби. Великий човен, що його достав для цього діла Женя, стояв в осоці напготові.

... Льоша оглянув берег. Переконавшись, що поблизу нікого нема, піонери почали ващажити своє багатство на човен. Перевозячи на острів будівельні матеріали і інструменти, діти прикривали їх осокою, лопухами, лататтям, щоб, бува, хтось з зустрічних рибалок не викрив їхньої таємниці.

ЛЕГЕНДАРНІ ПОЛКОВОДЦІ

У БАГАТОХ художніх творах уже писалося про видатних героїв громадянської війни, про їх героїчні діла. Але, відверто кажучи, деякі письменники неточно відображали біографічні риси або поверхово розповідали про історичні події на окремих фронтах. Це, звичайно, призвело до того, що наша юна молодь знає про них, хто ризикуючи життям, завойовували щасливе майбутнє для молодого покоління.

високо цинив Володимир Ілліч Ленін, керівника легендарного походу одинадцяті таманської армії — Євфана Ковтюха, видатних полководців та військово-політичних діячів Червоної Армії — Михайла Фрунзе, Миколу Щорса, Григорія Котовського та інших.

ся до революційно настроєних солдатів-фронтовиків, очолив перехід їх на бік Червоної Армії.

В день п'ятдесятитричоти для народження Єгорова Семена Михайловича Будьонського писав йому у вітальному листі:

«При вашій участі почався не золотий, а червоний рік кінноті збройних сил непереможного пролетаріату...»

З різних кінців Росії йшли сини народу битися за владу Рад. Вони очолювали загони, полки, дивізії, корпуси, армії, фронти. В минулому рядові солдати або робітники та селяни, вони сильні були тим, в ім'я чого бились. Революція... Батьківщина... Воля... Партия... — ці слова підштовхували на штурм фортець контрреволюції і радяного біяця, і командира.

Про те, як завойовувалася Радянська влада, хто керував частинами Червоної армії розповідається в книзі «Полководці громадянської війни». Її повинні прочитати юнати та дівчатка — продовжувачі тих, хто в шалених боях в роки громадянської війни відстояв завойовані Жовтня.

І. ЗАМЧ,
персональний пенсіонер.

ПРОЧИТАЙ ЦЮ КНИГУ

Поряд з іменами тринадцяти героїв громадянської війни, які ввійшли з середовища трудового народу, читач знайде і таких, які належали до вищого офіцера царської армії, але з перших днів громадянської війни стали на бік революції, чесно служили їй, посідаючи найвідповідальніші пости в Червоній Армії. Це Сергій Сергійович Каменев та Олександр Ілліч Єгоров. Перший, як полковник генерального штабу царської армії свідомо перейшов на бік революції і став головним командуючим всієї Червоної Армії. Другий — підполковник старої армії, ще в вісімнадцятому році приєднав-

Давня історія з невідомим кінцем

(Про те, як будується та ніяк не добудується Маловісківська середня школа № 4)

МАМА і татко малого Миколки працюють тут, у Маловісківському цукровому заводі. Як тільки народився хлопчик, мама і татко дуже раділи, бо в той саме рік почав завод будувати велику, світлу, простору й хорошу школу.

— Тепер наш Миколка он у якій школі вчитиметься! — казав татко мамі.
— Рости, рости, маленький пестунчику, — ласкаво промовляла до свого первенця щаслива мати.

Ріс Миколка. Вже й перший клас закінчив. Навчився і писати, і читати. Дуже допитливим хлопчиком росте. Та найбільше розпитує татка й маму про школу-ровесницю. А що вони йому розкажуть?

— Ше трішки підрости, синку, і сам тоді прочитаєш. Бо й ми не доберемо ніяк толку. Он у директора школи Леоніда Федоровича велика книга зберігається. А там багато-багато листів і папірців... Вісім років збираються. То, кажуть, ціла історія.

— Ого, і мені вже вісім! — схоплюється з місця Миколка. — Побіжу поміряся, хто вищий!

І побіг по курній дорозі швидконогий непосида. Каникули!..

МАЛИЙ ще Миколка. Де йому знати, що то таке кошторис, консервація, нульовий цикл робіт, замовники з Маловісківського цукрокомбінату і підрядчики з Кіровоградського «Цукробуду». І не знає хлопчик, як називати дядів з цих організацій — хорошими, чи навпаки. Мабуть, навпаки, бо дуже вже хочеться йому у новій школі вчитися, а її все нема та й нема.

Правду казала миколчина мама: давня і заплутана історія ця з будівництвом школи. Будується вона як відомча мало-немає, а вже більше семи років. Одні закладають фундамент і мурують підвальні приміщення (це і є нульовий цикл), інші через кілька років розбирають, бо вітри, дощі і морози роблять своє діло.

Багато за цей час будівельних начальників помінялося. Директор цукрокомбінату Борис Якович Соболев вже й на обох руках їх перелічити не може. І те, що починав перший, не хоче продовжувати другий.

— На свою відповідальність не візьму! — каже кожний.

Лихо та й годі з такими безвідповідальними начальниками! Не розуміє їх ніяк Миколка. Фому потрібна школа! І не вірить він дорослим дядям, що не можна було її за стільки років збудувати. Он же торік який час був! А з 500 тисяч карбованців (старими грішми), виділених для цієї мети обласним «Цукробурякотрестом», витратили лише 66,5 тисячі. То так старалися підрядчики з колишнього Маловісківського будівельно-монтажного управління.

Вже півмісяця минуло, як у Малу Виску прийшла хороша вість: Черкаський раднаргосп виділив ще 107 тисяч карбованців на спорудження школи. Не шкодує держава коштів для такої благородної, потрібної справи. Але минають кращі дні, тижні, а все залишається на своєму місці.

— То коли ж збудує школу? — звернулися при нагоді до замовника — директора цукрокомбінату Бориса Яковича.

— А хто його знає, — почувся у відповідь. — У мене й без неї клопоту по самі вуха. Зривають будівельники графік робіт на спорудженні ТЕЦ, цукропереробного цеху, у водному господарстві. І взагалі, не розстроюйте мене, не говоріть про будівельників. П'яниці, базіки, ледарі... Набридло і марудить від цих розмов.

Гнівається Борис Якович, але й сам, мабуть, розуміє, що надто вже покладливим і неквапливим був довгі роки.

Зараз у Малій Висці новий начальник дільниці «Цукробуду». Звуть його Захар Борисович Бояринцев. А ще старший начальник — Володимир Федорович Панкратьев з Кіровограда. Обидва вони оце ходять по Малій Висці. Миколка вже бачив їх і питав про школу.

— Відчепися! Нема договору, — сказали йому. — Хто починав, той хай і кінчає.

— Збудуйте, дяді! — просить їх Миколка. — Всі ми, школярі, наші мами і тата допомагати будемо. Тільки скажіть.

Але не звертають уваги на маленького хлопчика дорослі дяді. Не знають, що його таке вигадати, щоб не приступати до будівництва.

— Не встигнемо, у нас і так багато об'єктів, — відмахуються руками й ногами.

Та Миколка і сотні маловісківських школярів рішуче вимагають:

— Міняйте темпи, шановні керівники, і не марнуйте дорогий час! Не засмучуйте наші веселі каникули. Нам конче треба нову школу до нового навчального року! Тож поспішайте.

О. ПОЛІЩУК, спецкор. «Молодого комунара».

Під мітлою!

Зелені Бісики

ВІКТОР Задирака протер очі. Що це? З пляшки виліз зелений бісик, і діловито помахуючи хвостом, пройшовся по столу. Одрозу ж висунулись, а потім теж вилізли на стіл ще з десяток. Чи може й більше, таких же зелених бісиків.

— Знову не повірять ніхто, що я чортів бачив, — з образою подумав Віктор. — Скажуть: «Ану дихни!»..

Він звичним рухом нахилив пляшку, але в склянку полллася не горілка, а сипнули сотні зелених бісиків. Вони бігали по столу, по підлозі, дерлися на стіни і кумедно махали хвостами, голосно регочучи.

— Чи я не божеволлю? — прошепотів Задирака. — Ану лишень спіймаю одного з них.

Він схопив невеличке чортенятко за хвостик і розсміявся:

— Ач, яке кумедне. І де

Фейлетон

воно таке вродилося?.. Бісик раптом пискнув, і, бляче вкисивши Віктора за пальця, стрибнув йому на голову.

— А-а, ти кусатись! Ось я тебе, бісове насіння! — Віктор почав мацати голову. Чортеня сховалося у вуху... Раптом Задирака завмер і підвів очі під лоба. Це почали діяти бісівські чари.

— Що це? — насилу прошепотів він.

Хтось голосно пирхнув. Віктор озирнувся, нема нікого. Де це він? Де пляшка? Де кімната? Чому так багато людей. Раптом він побачив вивіску «Магазин № 41» і вирішив зайти і розпитати людей, де це він. Хтось знову засміявся. Віктор аж підскочив: людина заблудилася, а вони сміються. Та й взагалі, хто сміє сміятися з нього, Віктора Задираки, студента Кіровоградського технікуму механізації сільського господарства? Ось він їм покаже! І Віктор рішуче відкрив двері до магазину. Люди здивовано глянули на п'яного хлопця і загомоніли.

Біс (а то він сміявся) зразу шепнув:

— Он той дід сміявся. Ану покажи йому...

МАМА, ТАТКО І ДИТЯТКО

Хвалилася мама, Хвалився і татко, Яке в них, на диво, Розумне дитятко. Йому лиш півроку, А все розуміє:

Саме навіть дулю, Бач, скласти уміє. Хвалилася мама, Підтакував татко, Коли їх синочок Зробив сам ротатку. Сміялася мама, Як слідом за татом, Синоч на сусідку Наклинувся матом... Благала матуся: — Рятуйте-бо, люди, Вбиває син батька, Ножа садить в груди! Похнюпилася мама, Задумався татко: — І в кого вдалося Таке-от дитятко?

Григорій БЕЛЕНЮК, м. Кіровоград.

У нашому селі Камніболота Новоархангельського району є стаціонарна кіностанція, а в сусідньому — лише через місток — селі Ямполь Черкаської області — кінопересувка. Але у сусідів ще в минулому році демонструвалися такі фільми, як «Вічна і мир», «Євгеній Онегін», а у нас їх не було і, мабуть, вже і не буде. (З ЛИСТА ДО РЕДАКЦІЇ).

Наші гості

Кілька днів на сцені Кіровоградської обласної філармонії з великим успіхом гастролював ансамбль пісні і танцю угорських циган під художнім керівництвом Белаца Вишневського. В програмі наших гостей циганські старовинні романси і пісні, танці, пісні радянських і зарубіжних композиторів. Тепло сприймали глядачі виступи солістів ансамблю Еміля Данко, Ніни Чорної, Антоса Дубровського.

На знімку: співає Ніна ЧОРНА.

Фото В. КОВПАКА.

ПОБУВАВШИ „ПІД МІТЛОЮ“...

Новоархангельська пекарня райпромкомбінату випікала неякісний хліб. Про це йшла мова в замітці «Незвичайні змагання», опублікованій 23 квітня 1961 року в добірці «Під мітлою».

Заступник голови правління облспоживспілки П. Пилипенко повідомив, що виступ газети обговорювався на засіданні правління Новоархангельської райспоживспілки. За халатне ставлення, безвідповідальність і неякісне випікання хліба І. Е. Шевчука звільнено з посади завідуючого пекарнею. За відсутність контролю за роботою пекарні директора райпромкомбінату І. І. Пузіря попереджено.

Чи знаєте ви, що...

...іспанський драматург Лопе де Вега створив 1800 комедій і 400 одноактних п'єс.

...найбільший друкований твір — це китайський словник 1600 року. Він складається із 5020 томів по 170 сторінок у кожному.

НЕЗВИЧАЙНА ПРИГОДА

КАМІНЬ ЗАМІСТЬ СЕРЦЯ виявлено в грудях шофера колгоспу «Родина» Знамянського району Григорія ПОНОМАРЕНКА. Восьмирічну дівчинку Ано Кужіль, яка тяжко захворіла, він відмовився відвезти в районну лікарню.

Редактор П. МАРЧЕНКО.

м. КІРОВОГРАД, вул. ЛУНАЧАРСЬКОГО, 30. Телефон: редактора — 66-12, відповідального секретаря — 50-14, відділів — 50-24. Газета виходить у середу, п'ятницю і неділю.

«Молодой комунар» — орган Кіровоградського обласного комітету ЛКСМУ, г. Кіровоград.

Кіровоградська обласна друкарня Ім. Г. М. Дмитрова Облвидав, м. Кіровоград, вул. Луначарського, 38.

БК 02820

Зам. № 3791.